

[Finansministeren.]

søgelsers ikke er afsluttet og det vil være praktisk til sin tid at basere fastsættelsen på nyere erfaringer end dem, vi har til rådighed i dag. Den tredje gruppe omfatter forskellige udgifter, hvor kommunens indflydelse er langt mere omfattende og selvstændig. Her tænkes bl. a. på udgifter til den offentlige forsyning, men også til forskellige andre ting. Her må naturligvis refusionsprocenterne sættes langt lavere, men jeg skal heller ikke her gå i enkeltheder i øjeblikket.

Jeg skal endelig nævne, at der som bekendt i motorkommissionen skal tages stilling til refusionssystemet for kommunernes vejudgifter — heller ikke her kan jeg derfor give enkeltheder i dag.

Der vil sikkert på alle områder, hvor der bliver tale om refusion, være enighed om, at retten til at bestemme og pligten til at betale skal følges ad så langt, som de praktiske muligheder tillader.

Hvad jeg her har sagt, gælder byrdefordelingen for hele landet. Jeg skal nu nævne to problemer, der har særlig betydning for visse grupper af landets kommuner. Det første er erhvervsskatten, der naturligvis har særlig betydning i de store byer og deres omegnskommuner. Der er vist almindelig enighed om, at erhvervsskatten ikke er nogen praktisk form for uligning, bl. a. fordi den kan virke ret tilfældigt. Det vil derfor være ønskeligt at ophæve den, således at kommuneskatten simpelthen går til opholdskommunen; men det er klart, at da erhvervsskatten i øjeblikket spiller en betydelig rolle for visse kommuners økonomi, må der træffes en ordning, der tager hensyn til de forskydninger, som en simpel ophævelse ville fremkalde — også her har regeringen iværksat forskellige undersøgelser, der ikke er afsluttet.

Et andet problem er amtsskatterne, som i dag udelukkende hviler på fast ejendom. Dette er et forældet system, som virker urimeligt i dag, da mange af landdistrikternes beboere nyder godt af amtskommunens indsats f. eks. på sygehus- og vejområdet, uden at de betaler amtsskatter, fordi de ikke er ejendomsbesiddere. Det er derfor klart, at der bør træffes en sådan ordning, at samtlige beboere i amtskommunen kommer til at bære deres andel i amtskommunens skattebyrde, sådan som tilfældet er i andre kommuner og i staten. Den ordning, regeringen

forbereder, går ud på, at de dele af amtskommunens udgifter, der ikke dækkes ved refusion fra staten, skal lignedes på sognekommunerne i amtet og betales sammen med de kommunale skatter. Også her følger vi en tanke, der var fremme i skattelovskommissionen, og vender iøvrigt tilbage til et system, der ikke er ukendt i tidligere dansk skattepraksis. Man kan tænke sig denne ligning på sognekommunerne foretaget efter forskellige kriterier, f. eks. efter skattepligtig indkomst, efter indbyggertal, efter ansatte ejendoms- eller grundværdier, og rimeligvis skal man anvende en kombination af disse kriterier eller nogle af dem, men jeg skal ikke fremsætte noget konkret, da regeringen netop har undersøgelser i gang på dette område for øjeblikket.

Jeg skal derfor kun tilføje, at da det nuværende ensidige skattegrundlag har været gældende i så mange år — altfor længe —, og da amtsskatterne er steget stærkt i de senere år, ville en øjeblikkelig overgang til en ligning på sognekommunernes blandede ligningsgrundlag naturligvis medføre forskydninger, der vel i mange tilfælde ville være beskedne, men som nok i andre tilfælde kunne blive forholdsvis betydelige. Det er derfor tanken at indføre en overgangsordning, der skal strække sig over nogle år. Der er i denne forbindelse anledning til at pege på, at skattekommissionen går ind for en gradvis afvikling af bygningsskylden, således at ejendomsbeskatningen i løbet af en årrække kommer til at hvile på grundværdien alene. Regeringen tilslutter sig denne tanke og agter til sin tid at formulere ejendomsskatte-lovene i overensstemmelse hermed. Derved vil ejendomsskatterne efterhånden mere og mere blive lagt over på de ejendomme, hvor grundværdien dominerer.

Ved den nævnte omlægning af amtsskatterne vil der tildels foregå en bevægelse i modsat retning. Amtsskatterne er jo i praksis for en meget stor del netop grundskatter. Nu skal de altså erstattes af en beskatning på et bredere grundlag; men den ejendomsbeskatning, der bliver tilbage, vil efterhånden komme til at hvile på grundværdierne alene. Det vil gøre hele overgangen lettere, hvis disse to overgangsordninger mere eller mindre kan blive afviklede i den samme årrække, og dette spørgsmål indgår i overvejelserne. Det vil iøvrigt sikkert være rimeligt, at der på den